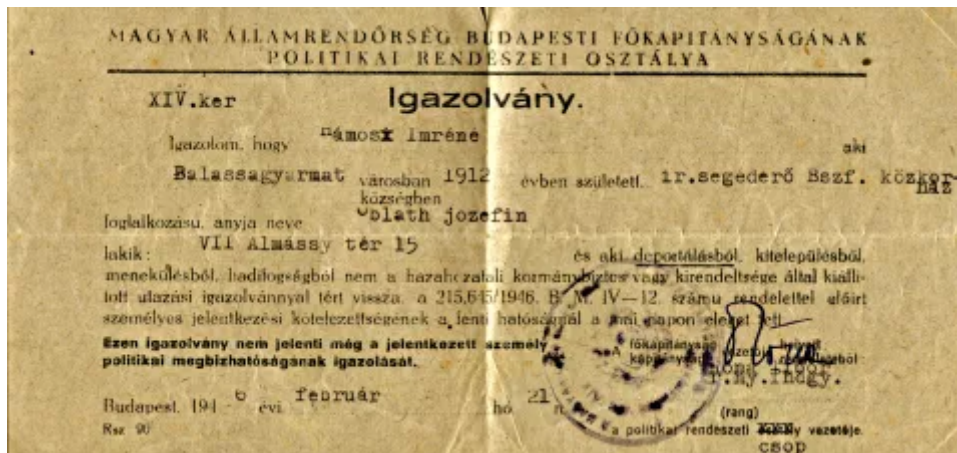

Hámos Imréné Deportálási Igazolványa

Ez egy igazolvány 1946 februárjából, ami igazolja, hogy a deportálásból tértem vissza, és a személyes jelentkezési kötelezettségemnek a mai napon eleget tettem. De nem tudom, miért kellett jelentkezni. Mert én 1945 júniusában értem haza. És ekkor már a Rókus kórházban dolgoztam. Lehet, hogy ott kértek valami igazolást. Valamelyik unokatestvérem, aki meghalt, annak a barátja révén kerültem oda. Úgy hívták, hogy Intézeti Felügyelőség, oda kerültem, ahol a kórház dolgozóinak a bérszámfejtését meg az egyéb adminisztrációját csinálták. Bérszámfejtést csináltam, később aztán belső ellenőr lettem. Borzasztó volt az első időben, mert kereskedelmibe [lásd: kereskedelmi iskolák] jártam eredetileg, gépírást tanultam, de az volt 1929-ben, és nem gyakoroltam semmit. Első nap leültettek a gép mellé, és jöttek sorban a nővérek, egy nagy lapot kellett kitölteni, mindenféle adatot. És szörnyen ment, úgyhogy elég sok megjegyzést hallottam, hogy ilyet minek hívtak ide dolgozni, aki csak pötyögtetni tud. De nem tettek ki, és elég hamar belejöttem a munkába. Hét évig dolgoztam ott. Közvetlenül a háború után, azt hiszem, hogy aki nem tudott más úton hozzájutni élelemhez, a ruháját, mindenét odaadta, hogy a családjának élelmiszere legyen. Szóval ilyen cserekereskedelem folyt [lásd: feketézés, cserekereskedelem]. Ezt a részét a dolognak az anyuka intézte. Mi el voltunk foglaltva, hamar munkába álltunk, a testvérem is és én is. A húgom férje Nógrád megyéből, Vanyarcról való és kereskedők voltak a szülei, és két testvére volt a férjének, az egyiket elvitték munkaszolgálatba, a másik valahogy megszökött, és egy sokszoknyás parasztasszony bújtatta, akit el is vett aztán feleségül. Ez egy jó zsidó kereskedő volt, mindent tudott szerezni. Tőlük volt a háború után ennivaló. És volt arra lehetőség, hogy a kenyérbélyegyet neki leadtuk, és fehér lisztet kaptunk helyette, és az anyuka sült kenyeret, és mindennel el voltunk látva onnan Vanyarcról. Anyuka még vonat tetején is utazott, vitte le Vanyarcra nemcsak a jegyeket, hanem ha kellett, ruhafélét, ami megmaradt.